

Hadi Fallahpishah

ΝΕΟΣ ΚΙ ΑΝΙΔΕΟΣ

Rodeo, Πειραιάς
3 Οκτωβρίου - 13 Νοεμβρίου 2021

Young and Clueless
Rodeo, Λονδίνο
9 Οκτωβρίου - 20 Νοεμβρίου 2021

Αγαπητέ μου Hadi,

Άκουγα για σένα πολύ πριν σε γνωρίσω. Η ζωγράφος Amy Sillman με ξεμονάχιαζε, κάποιες φορές, σε εγκαίνια και μου έλεγε ότι έπρεπε να γνωρίσω έναν σπουδαστή της. Με επιτακτικό τρόπο, όπως θα έκανε ο Hans Ulrich. Η επιμονή της με έκανε κάπως επιφυλακτική. Δεν έδωσα ποτέ συνέχεια.

Χρόνια αργότερα, έπεσα τυχαία πάνω στο έργο σου σε μία έκθεση στην Tramps, στην East Broadway. Με τράβηξε κυρίως ένα συγκεκριμένο έργο, που απεικόνιζε έναν μεγάλο ποντικό πίσω από τα κάγκελα. Ο ποντικός είχε το ίδιο ύψος με μένα και υπήρχε μια μικρή ποντικότρυπα όπου υποτίθεται ότι θα έμπαινε το πουλί του. Με έκανε να γελάσω, αν και ήταν λιγάκι μακάβριο. Αραγε, ο ποντικός χαμογελούσε ή μόρφαζε; Ήταν θύμα ή το κακό παιδί της ιστορίας; Γιατί φορούσε γυαλιά ηλίου σε κλειστό χώρο; Ήταν όλα κάπως ασαφή. Με έναν ευχάριστο τρόπο, όμως. Εκτιμώ την ασάφεια όπως όλοι.

Εκείνη την εποχή, η πολιτική μετανάστευσης του Τραμπ ήταν πιο σκατά από ποτέ, και τα κάγκελα, όπως και οι τραχείς τοίχοι της γκαλερί στην Chinatown – κληρονομιά από την εποχή που ο χώρος ήταν κάποτε κατάστημα λιανικής – προσέδιδαν στη γενική ατμόσφαιρα της φυλακής. Αργότερα, ανακάλυψα ότι σε μία κρίση απελπισμένου θυμού για το προεδρικό διάταγμα απαγόρευσης κατά των μουσουλμάνων, είχες φτιάξει βόμβες Μολότοφ για να τις πετάξεις στο Trump Tower, αλλά δεν το έκανες. Μπράβο. Ίσως έστειλα μήνυμα στη Σύλβια για αυτόν τον «νέο Ιρανό ζωγράφο...», ίσως και όχι.

Λοιπόν, Hadi, δεν είσαι καθόλου ζωγράφος. Τι ντροπή. Το συνειδητοποίησα μόνο όταν πήγα ξανά στην έκθεση και μιλήσαμε. Μου είπες για τους γονείς σου, που είναι φωτογράφοι και οι δύο. «Μεγάλωσα μέσα στον σκοτεινό θάλαμο», είπες. Περιέγραψες τη διαδικασία σου, η οποία έγκειται στο να εκσφενδονίζεις αντικείμενα, κυρίως μπάλες, σε φωτοευαίσθητο χαρτί, και έπειτα να κάνεις σημάδια στο χαρτί και να το καις για να ανοίξεις τρύπες με τη βοήθεια ενός φακού.

Το τελικό αποτέλεσμα είναι εντυπωσιακά ζωντανές επιφάνειες, στις ροζ και κόκκινες και κίτρινες και μπλε αποχρώσεις της συσκευασίας του Kool Aid, οι οποίες απλώνονται σε έναν καμβά, όπως και ένας πίνακας. Με ενδιαφέρει ο ρόλος που παίζει η τύχη στο έργο σου, το πώς δεν μπορείς να γνωρίζεις εκ των προτέρων το χρώμα που θα αναδυθεί από τον σκοτεινό θάλαμο μέχρι την τελευταία στιγμή. Ένας φωτογράφος χωρίς κάμερα, αυτοσχεδιάζεις, παίζεις στο σκοτάδι, γυρίζεις τον τροχό της τύχης. Ένας υπαρξιακός μάγος.

Έμαθα έκτοτε ότι, εκτός από τον ποντικό, η τέχνη σου κατοικείται και από άλλα μέλη του ζωικού βασιλείου: τα μετα-Ντίσνεϋ σκυλιά, γιατί και ποντίκια σου είναι υβρίδια ζώου και ανθρώπου, υποδηλωτικά ενός πλούσιου αλληγορικού σύμπαντος. Δηλαδή, πώς να μην αγαπήσεις έναν σκύλο που φαντασιώνεται μία γάτα να πηδάει έναν ποντικό κάτω από ντισκομπάλες; Αυτά τα μη ανθρώπινα ανθρωποειδή εντείνουν την ατμόσφαιρα της πονηρής διάθεσης, της ανυπακοής, της παραβίασης. Της τέχνης, εννοώ. Και θυμάμαι τη συζήτηση του Deleuze με τον Guattari για τον Kafka. Πώς το «γίγνεσθαι ζώο» σημαίνει προσβολή της καθεστηκυίας τάξης πραγμάτων, κίνηση από το μείζον στο ελάχιστον. Επομένως... μπορείς να μου πεις τι σε τραβάει στα ζώα;

Hadi, φαντάζομαι ότι κάποιοι θεωρούν τη δουλειά σου ασεβή, αγενή, ακόμη και παιδιάστικη. Να τολμήσω να το πω; Θεωρώ ότι τα ζητήματα σχετικά με την εξουσία, την επιθυμία και την κινητικότητα είναι πρωταρχικά. Ακόμη κι αν η τέχνη σου μπορεί να μοιάζει σαν το διανοητικό ισοδύναμο ενός μαξιλαριού

κλανιάς. Έχεις ονομάσει τις νέες σου εκθέσεις στην Αθήνα και το Λονδίνο *Νέος κι Ανίδεος*. Μήπως επειδή θα ήθελες να προλάβεις μία τέτοια κριτική;

Σχετικά με την παιδική ηλικία, σκεφτόμουν τα δικά μου παιδικά χρόνια. Με την προτροπή ενός ψυχοθεραπευτή, πρόσφατα θυμήθηκα πώς έντυνα τη δική μου οικογένεια από λούτρινα ζωάκια, τα οποία τοποθετούσα με τάξη σε μία κούτα μέσα στην ντουλάπα. Τα κούκλινα παιδιά μου ήταν τόσο ευλύγιστα. Τους έδινα ντροπιαστικά ονόματα από τις αγαπημένες μου τηλεοπτικές σειρές και έκαναν ό,τι ήθελα να κάνουν. Ποτέ δεν μου αντιμιλούσαν.

Στην Αθήνα, έχεις τοποθετήσει λούτρινα ζωάκια να σχηματίζουν μία τελετουργική αψίδα, με τα κεφάλια τους βυθισμένα μέσα σε κεραμικά δοχεία, κάπως σαν τον «κουκουλοφόρο» στις φυλακές του Abu Ghraib. Στο σημείο των ματιών, της μύτης και του στόματος, έχεις ζύσει την επιφάνεια των γλαστρών, δημιουργώντας την εντύπωση παραμορφωμένων emoji. Τα ζώα δεν μπορούν ούτε να μιλήσουν ούτε να κουνήσουν το κεφάλι τους. Αχ Hadi, η παιδική ηλικία μπορεί να είναι τόσο σκοτεινή. Η δική σου, αλήθεια, πώς ήταν; Περνούσες πολλές ώρες στο υποδομάτιό σου ακούγοντας Madonna όπως εγώ;

Υπάρχουν πολλά υποδομάτια στη δουλειά σου. Υποδομάτια σαν κελιά φυλακής.. Η χρήση ωραίων λουλουδάτων υφασμάτων στα γλυπτά σου απλώς επιτείνει την εφιαλτική αίσθηση με στοιχεία Laura Ashley και από το *Μικρό Σπίτι στο Λιβάνι*. Είναι σκόπιμο; Και το κρεβάτι στην έκθεσή σου στην Αθήνα, που μοιάζει τόσο τιμωρητικό, με τα κάγκελα στο προσκεφάλι και τη βάση να φέρνουν στον νου τα κάγκελα της φυλακής; Είναι τόσο λιτό!

Στο Λονδίνο, έχεις χτίσει ένα είδος χωριού. Μία ωραία πλατεία με έναν φοίνικα και ένας ξύλινος φράκτης παραπέμπουν σε στοιχειώδη σκηνικά σχολικής παράστασης. Είναι μία αναχώρηση από την προηγούμενη δουλειά σου, λιγότερο προσανατολισμένη στους κλειστούς χώρους, γεμάτη με σκηνές ζώων που κάνουν τρέλες, σαχλαμαρίζουν και παίρνουν μέρος σε σεξουαλικά παιχνίδια στο ύπαιθρο. Όταν σε ρώτησα γιατί σκεφτόσουν τα χωριά, απάντησες, «Μα όλοι από χωριό είμαστε». Ο τρόπος που το είπες με έκανε να ανατριχιάσω λιγάκι. «Δεν μπορείς να κρυφτείς στο χωριό», πρόσθεσες, και συμφώνησα.

Μας λείπεις στη Νέα Υόρκη, όπου, σχετικά με τίποτα και τα πάντα από όσα έγραψα, το να κάνεις ψυχανάλυση είναι «σαν να πίνεις νερό». Μεταφράζω από τα περσικά, αλλά ξέρω πως ξέρεις τι εννοώ.

Με αγάπη,

Negar

Κείμενο της Negar Azimi

Hadi Fallahpishah (γ. 1987, Τεχεράνη) ζει και εργάζεται στη Νέα Υόρκη.

Στις επιλεγμένες ατομικές του εκθέσεις συμπεριλαμβάνονται: *Parrot*, John Young Museum of Art: University of Hawaii (2020); *BLOW-UPS*, Andrew Kreps Gallery (2020); *Good*, Efremidis Gallery (2020); *Times*, Fahrenheit Madrid, Μαδρίτη (2020); *Arrest*, Central Fine, Miami Beach (2020); *Almost Alone*, TRAMPS (2019); *With my Hands over my Mouth*, PAGE, Νέα Υόρκη (2018); *May Died In June*, Delgosha Gallery, Τεχεράνη (2017); *Fear Eats the Soul*, 67 Ludlow, Νέα Υόρκη (2017); *Everything Is True*, Kai Matsumiya, Νέα Υόρκη(2016); *Read It Loud*, GNYF Gallery, Βερολίνο (2016); *Things to Know (Persian Techniques)*, Dastan Gallery, Τεχεράνη (2014); *USPrime*, Maryam Harandi Gallery, Τεχεράνη (2013).

Στις επιλεγμένες ομαδικές του εκθέσεις συμπεριλαμβάνονται: *Greater New York*, MoMA PS1, Νέα Υόρκη (2021); *St. Elmo's Fire*, Rodeo, Πειραιάς (2021); *Drawing 2020*, Gladstone Gallery, Νέα Υόρκη (2020); *100 Drawings from Now*, Drawing Center, Νέα Υόρκη (2020); *Painting is Painting's Favorite Food*, by Alison Gingeras, Montauk (2020); *In Practice: Total Disbelief*, Sculpture Center, Νέα Υόρκη (2020); *The Blind Man*, Socrates Sculpture Park, Long Island City (2020); *She Models for Her*, The Shed's Open Call, Shed, Νέα Υόρκη (2020); *When Legacies Become Debts*, The Mosaic Rooms, Λονδίνο (2020); *Revealing*, επιμέλεια από την Rachel Dedman, Βηρυτός (2019); *Condo New York*, Off Vendome Gallery, Νέα Υόρκη City (2017); *We the Dulles*, fortfortfort, Νέα Υόρκη (2016); *Tipping Point*, ICP, Νέα Υόρκη (2015); *Landscape Changes 30 Times*, Anahita gallery, Τεχεράνη (2015); *Wandering Island*, Parking Gallery, Τεχεράνη (2014); *Hafttir*, Kaf Project, Τεχεράνη (2013); *Iranian Contemporary Photography*, Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης Τεχεράνης, Τεχεράνη (2011); *Image of the Year*, Iranian Artist's House, Τεχεράνη (2011).